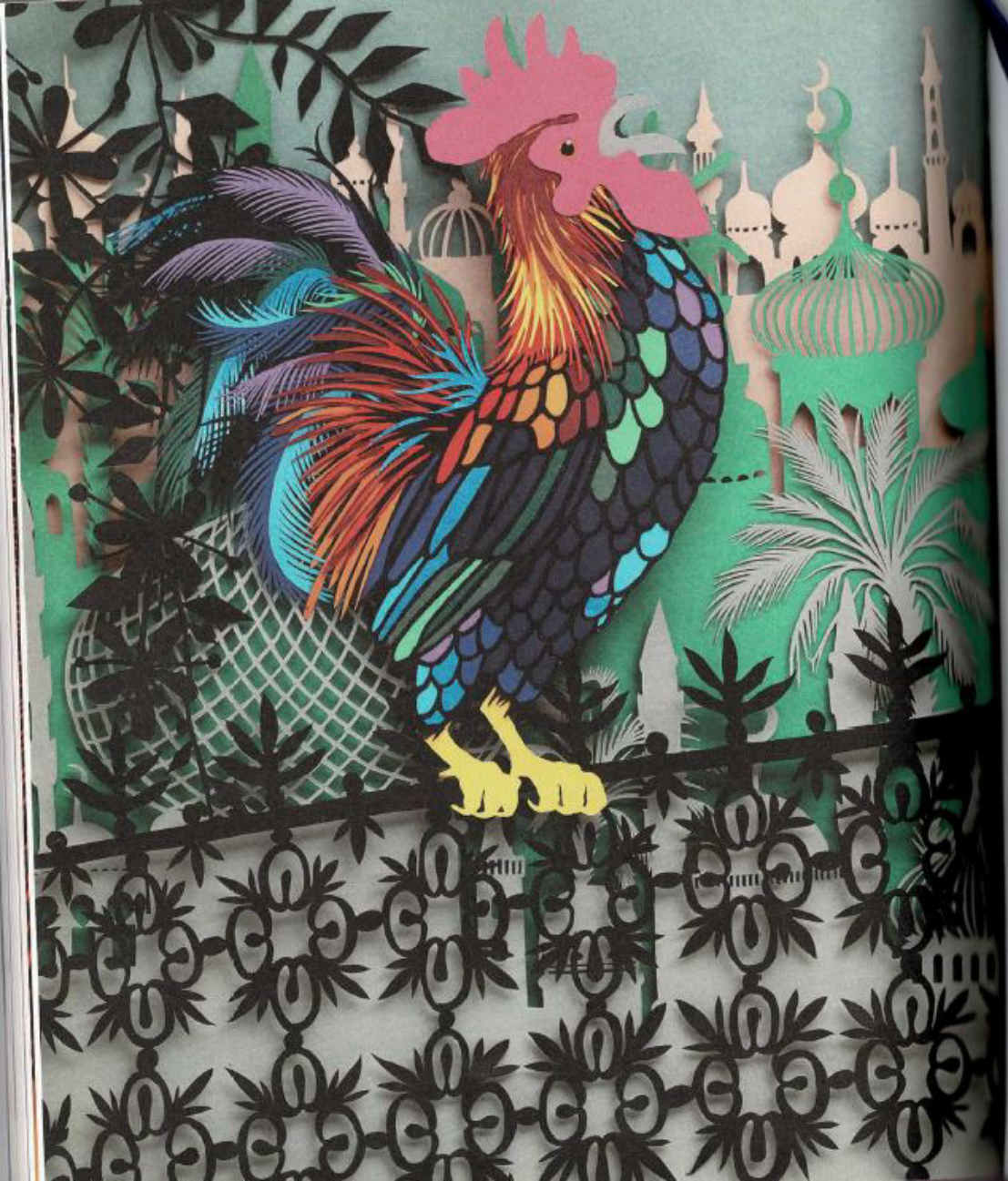

15

De
arrogante
haan

Heel, heel, héél lang geleden en heel, heel, héél ver hier vandaan lag een groot dorp in het midden van de woestijn. Stel je voor: zo'n dorp aan de oevers van een meer, in een oase vol fruitbomen en dadelpalmen, waar de mensen in huizen van leem wonen en waar je overal zangvogels hoort. En dat in het midden van een dorre woestijn!

In dat dorp woonde ook een haan – een arrogante haan die zichzelf ontzettend belangrijk vond. Als het donker wegtrok, sprong hij trots op de muur en dacht: nu maak ik alles en iedereen wakker! En dan kraaide hij 'kukeleku!', keek in het rond en dacht: hoe bijzonder ben ik! Zonder mij zou alles en iedereen blijven slapen.

Elke dag weer sprong de haan op die muur en kraaide iedereen wakker. Elke dag dofte hij zijn gekleurde veren op en liep met opgetrokken snavel tussen zijn kippen door. Elke dag at hij het fruit dat van de bomen viel en het brood dat de mensen hem gaven. Totdat de boer hem op een vroege ochtend greep, in een kooi stopte en hem op de ezel bond om hem in de stad te verkopen.

Vanuit de kooi keek de haan verschrikt naar het dorp, dat steeds kleiner werd. Hoe moet dat nu, dacht hij. Wie moet iedereen nu wakker maken?

Die hele dag trokken ze door de woestijn en pas 's avonds laat kwamen ze aan in de stad. De volgende dag waren ze al vroeg op de markt, waar de boer zijn haan probeerde te verkopen. Maar wat denk je? Niemand was in hem geïnteresseerd!

Waarom koopt niemand mij, dacht de haan eerst nog arrogant. Weten ze dan niet dat zonder mij niemand wakker wordt? Dat ik zelfs de ochtendschemering wakker? Maar naarmate de dag langer duurde werd hij steeds verdrietiger. Hij dacht terug aan zijn dorp. Aan de bomen, de blauwe hemel, de muren van leem waar hij altijd zo fijn bovenop kon springen. Aan zijn kippen en de schaduw van de dadelpalmen. Aan het lekkere fruit dat uit de bomen viel. Hier in de stad was het vies en lawaaiig. Hij zat in een kooitje om verkocht te worden. En wat dan? Zou hij opgegeten worden? In een smerig hok worden gezet? Kon je eigenlijk wel kraaien in de stad of zouden de burens dan gaan zeuren dat ze nog wilden slapen, terwijl de zon allang op was? Hij werd triester en triester...

Toen de dag voorbij was, was de haan nog steeds niet verkocht. De boer sliep nog een nacht in de stad en keerde de volgende dag met de haan op de ezel terug naar het dorp.

Aan het eind van de middag zagen ze het dorp en de oase in de verte steeds groter worden. De haan werd steeds blijer, maar toen ze aankwamen in het dorp was hij vooral verbaasd. Het hele dorp was wakker! De mensen, de kinderen, de geiten, de ezels, de vogels in de bomen en al zijn kippen... Hoe kan dat nu, dacht hij. Hoe kunnen ze zonder mij wakker zijn geworden?

Thuis aangekomen liet de boer de haan vrij. Blij dromden zijn kippen om hem heen, want ook al was hij arrogant, ze hielden toch wel een beetje van hem.

'Zeg, kippen,' kraaide de haan, 'hoe is de ochtendschemering eigenlijk hier gekomen zonder mij?'

'Ach, zoals elke dag,' kakelde een kip. 'Zonder jou, met jou, dat maakt de ochtendschemering niet uit.'

'En trouwens,' zei een andere kip, 'je bent heus niet de enige haan in het dorp.'

Geschokt ging de haan slapen en hij was nog steeds niet de oude toen hij 's ochtends wakker werd. Hij besloot om eens goed op te letten. Hij sprong op de muur, maar in plaats van meteen zijn snavel open te doen, luisterde hij. In de verte hoorde hij een voor een de andere hanen kraaien. Wat was ik dom, dacht de haan. Ik ben niet de enige! Ik was zo druk met mezelf dat ik al die andere hanen niet eens hoorde. Moet je nou eens luisteren, al dat gekukeleku. Wat klinkt dat mooi!

Hij haalde diep adem en kraaide hard. Niet om iedereen wakker te maken, maar gewoon om de andere hanen te laten weten dat hij ze gehoord had. 🐔

